

Κάτι για το ξεκίνημα της προσευχής

Αν κάποιος δεν έχει όρεξη για προσευχή και δεν είναι αποδεδειγμένα κουρασμένος, αυτός μπορεί να ξεκινήσει τον προσωπικό του διάλογο με τον Θεό προσευχόμενος για τους άλλους, έτσι ώστε σιγά – σιγά “να ξεπαγώσουν τα λάδια της ψυχής του” και μετά να αρχίσει να προσεύχεται και για τον εαυτό του. Ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, ο Ρώσος, (+24.9.1938) που έζησε στο Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονος (Ρώσικο), μας είπε ότι οι πιο ευπρόσδεκτες προσευχές για τους άλλους είναι οι εξής:

Πρώτα πρέπει να προσευχόμαστε για τους εχθρούς μας (Χριστομίμητη προσευχή, γιατί και ο Χριστός προσευχήθηκε για τους σταυρωτές Του πάνω από το Σταυρό). Δεύτερον πρέπει να προσευχόμαστε για τους νεκρούς μας, γιατί αυτοί από μας τους ζωντανούς περιμένουν μέχρι τη Β΄ Παρουσία, για να τους βοηθήσουμε με τις ευχές, προσευχές, μνημόσυνα και ελεημοσύνες μας υπέρ συγχωρήσεως και αναπαύσεως της ψυχής τους. Και τρίτον πρέπει να προσευχόμαστε για τους λαούς της γης που δεν πίστεψαν ακόμη στην Ορθοδοξία ώστε να γνωρίσουν εν Πνεύματι Αγίω τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας Χριστό. Μάλιστα άλλος Γέροντας είπε ότι “όποιος προσεύχεται πρώτα για τους εχθρούς του και τους συγχωρεί από την καρδιά του, αυτού ο Θεός δεν συγχωρεί μόνο τις αμαρτίες του, αλλά και εισακούει και όλη την υπόλοιπη προσωπική προσευχή του. Φοβερό!

Ακόμη κάτι για την προσευχή. Αν κάποιος δεν ξέρει τι να πεί στην προσευχή του, θα αρχίσει να προσεύχεται για τους άλλους, όπως προείπαμε. Αυτό εμπεριέχει αγάπη και ενδιαφέρον και είναι λιγάκι πιο προσιτό στους περισσότερους. Πέστε όμως ότι δεν ξέρουμε πολλές προσευχές. Λέγει λοιπόν ο ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ ότι όποιος ζει μέσα στον κόσμο και λέγει τρεις φορές το “Πάτερ ημών”, τρεις φορές το “Θεοτόκε Παρθένε” και μια φορά το “Πιστεύω” σώζεται. Αλλά όλα αυτά όμως κάθε μέρα. Με την Κυριακή προσευχή συμπροσεύχεται με αυτόν τον Χριστό που μας δίδαξε πως να προσευχόμαστε. Με το “Θεοτόκε Παρθένε” συμπροσεύχεται με τον Αρχάγγελο Γαβριήλ που προσφώνησε στον Ευαγγελισμό τη Θεοτόκο με αυτά τα άγια λόγια. Και με το Σύμβολο της Πίστεως συμπροσεύχεται και

συνομολογεί την Πίστη της Εκκλησίας με τους Άγιους Πατέρες που συνέδεσαν αυτό το “Πιστεύω” στις δύο πρώτες Άγιες Οικουμενικές Συνόδους.

Κι ένα τελευταίο. Αν μ’ αυτά και μ’ αυτά δεν ξεκινήσει το χάρισμα της προσευχής μέσα μας, ασφαλώς τότε πρέπει να ανησυχήσουμε δετικά, αλλά μπορούμε και κάτι άλλο να κάνουμε σύμφωνα με τη συμβουλή του μακαριστού Μητροπολίτη Αντωνίου του Σουρόζ. Δηλ. μπορούμε να πάμε σε μια εκκλησία μόνοι μας και μέσα στη σιωπή να μη μιλήσουμε εμείς στο Θεό, αλλά Αυτός σε μάς μέσα στην ευλαβική κατάνυξη του ναού. Αυτό μπορούμε να το κάνουμε και στο σπίτι μας μπροστά στα εικονίσματα. Άνθρωπος που δεν προσεύχεται ή δεν έμαθε, ή δεν προσπάθησε ή χρειάζεται άμεσα εξομολόγηση Καλή είναι και η μελέτη πριν από την προσευχή πνευματικών βιβλίων. Καθαρίζει το μυαλό μας. Ο διάβολος δεν θέλει να προσευχόμαστε και κατά την ώρα της προσευχής εγείρει πειρασμούς, λογισμούς και περισπασμούς. Πλήν όμως, όπως και όλα τα καλά και το μέγιστο καλό της προσευχής θέλει βία. “Όσοι εκβιάζουν τον εαυτό τους στο καλό, αυτοί αρπάζουν τη Βασιλεία των Ουρανών”, μας λέγει ο Κύριος.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΗ

ΤΟΥ Ι.ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΣ

Τρίτη 10/12/13 8.00 μ.μ-12.30 ν.

Μηνιαία Έκδοση του Ιερού ενοριακού Ναού
Αγίου Νικολάου του Νέου Θηβών

Τηλ. & fax 2262024282

www.INAgiouNikolaouTouNeou.gr • E-mail: osiomnikolaos@gmail.com

ΕΤΟΣ ΙΒ΄ • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2013 • ΑΡΙΘΜ. ΤΕΤΧΟΥΣ 113

Για να μην πεθάνεις όταν πεθάνεις, να πεθάνεις πριν πεθάνεις!

Κάποιοι επισκέπτες του Αγίου Όρους στέκονται συλλογισμένοι μπροστά σέ μία σοφή επιγραφή που λέει: «Πρέπει νά πεθάνεις πρίν πεθάνεις, γιά νά μήν πεθάνεις όταν θά πεθάνεις». Εύκολα βέβαια, συλλαμβάνουν τό νόημά της καί αντιλαμβάνονται τήν μεγάλη σημασία των τριών θανάτων, γιά τούς οποίους ή επιγραφή κάνει λόγον.

Ό ένας θάνατος είναι αὐτός του παλαιού μας εαυτού, ό θάνατος των αμαρτιών μας, ή νέκρωση τήν οποία συνιστά ο Πάυλος. «Νεκρώσατε ούν τά μέλη υμῶν τά επί τῆς γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν καί τήν πλεονεξίαν» (Κολ.Γ 5). Ό άλλος θάνατος είναι ή φυσιολογική κατάληξη της ζωῆς τού ανθρώπου, ό χωρισμός της ψυχῆς από τό σώμα, τό μόνο βέβαιον πράγμα «ὑπό τόν ἥλιον». «Απόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν» (Εβρ· Θ' 27).

Ο τελευταίος θάνατος είναι εκείνος ο αθάνατος, ό αιώνιος καί εφιαλτικός, ό όποιος αναμένει τούς ἀπιστους, τούς φαύλους καί τούς αμετανόητους, γιά νά τούς συντροφεύει καί νά τούς «ανταμοίβει» όπως τούς αξίζει. Τώρα μπορεί άνετα νά κατανοήσει κανείς ότι πρέπει να μετανοήσεις άνθρωπε, θανατώνοντας καί θάπτοντας κάτω από το εξομολογητικό πετραχήλι τόν παλαιό σου εαυτόν. Είναι επείγον νά τό κάνεις καί γιατί δέν γνωρίζεις τήν ώρα του θανάτου σου καί γιατί μόνον έν ζωή μπορείς νά μετανοήσης. Καί πρέπει να τό κάνεις αυτό, νά θανατώσεις τον παλαιό σου εαυτόν, γιά νά μην καταδικασθείς να πεθάνεις οριστικά στήν αιώνια ζωή, όταν εγκαταλείποντας τόν μάταιο τούτο κόσμο, θα βρεθείς ενώπιον του φοβερού βήματος» του δίκαιοκρίτη Θεού.

Πέτρος Π. Πανταζόπουλος

Ο Θεός δεν απαντά αμέσως στις προσευχές μας για ν' αγωνιστούμε περισσότερο. Να προσευχηθούμε πιο πολύ. Να υψώνουμε τα χέρια μας δεητικά προς Αυτόν και με πόθο πολύ να παρακαλούμε. Μέχρι που να δυναμώσουν τα χέρια μας, για να μπορέσουν να δεχθούν το δώρο του Θεού και να το κρατήσουν, να το διαφυλάξουν ακέραιοι και να το τιμήσουν.

Η “ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ” ΜΑΣ

Τήν προσωνυμία «Γερόντισσα» την απέκτησε ή εικόνα μετά από ένα καθοριστικό, γιά τήν ονομασία, θαύμα τῆς Θεοτόκου. Η άρχική τῆς θέση ἦταν μέσα στο Ἱερό Βῆμα της Ι.Μονῆς Παντοκράτορος Αγίου Όρους, πίσω από τήν Ἁγία Τράπεζα. Τήν ἐποχή λοιπόν ἐκείνη ζοῦσε ένας πολύ ἐνάρετος, ὁμως μεγάλος στήν ἡλικία καί ἐτοιμοθάνατος λόγω ἀσθενείας, Ἡγούμενος. Αὐτός γνώρισε τό τέλος του κατά Θεία Ἀποκάλυψη καί πεθύμησε νά κοινωνήσῃ τά Ἄχραντα καί Ζωοποιά Μυστήρια τοῦ Κυρίου μας. Γι' αὐτό καί παρακάλεσε τόν ἱερομόναχο ἐφήμερο πού ἱεουργοῦσε τήν ἡμέρα ἐκείνη νά συντομεῦσῃ τήν Θεία Λειτουργία. Ὁ ἱερομόναχος, ὁμως, δέν ὑπάκουσε ἀμέσως στήν ἐπιθυμία τοῦ Ἡγούμενου καί συνέχισε νά λειτουργεῖ ἀργά μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπέμβῃ ή ἴδια ή Παναγία. Ξαφνικά ἀκούστηκε ἀπό τήν Εἰκόνα ή φωνή Της πού τόν διέταξε μέ αὐστηρότητα νά ὁλοκληρώσῃ σύντομα τήν Θεία Λειτουργία, ὥστε νά προλάβῃ νά μεταλάβῃ ὁ Γέροντας.

Ἔτσι κι ἔγινε. Μόλις κοινωνήσῃ ὁ Γέροντας, ἐκοιμήθῃ καί ἀπό τότε ἔδωσαν σέ Αὐτήν τήν εἰκόνα Της τήν προσωνυμία «Γερόντισσα», λόγω τῆς στενῆς Της σχέσης μέ τόν «Γέροντα». Μετά ἀπό αὐτό μεταφέρθηκε καί τοποθετήθηκε ἔξω ἀπό τό Ἱ. Βῆμα στήν ἀριστερή κολώνα τοῦ κυρίως Ναοῦ, ὅπου βρίσκεται μέχρι σήμερα γιά τήν διευκόλυνση τῶν προσκυνητῶν. Τό πιθάρι πού ἀπεικονίζεται ἐπάνω στό ἀργυρό κάλυμα ἔγινε προς ἀνάμνηση θαύματος τῆς Παναγίας. Τόν 170 αἰῶνα ὑπῆρξε ἐποχή κατά τήν ὁποία στό Μοναστήρι δέν ὑπῆρχε καθόλου λάδι. Η ἔλλειψη ὁμως τῶν ἀναγκαίων ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε οἱ Πατέρες ἐγκατέλειπαν τήν Μονή ἀναζητώντας ἄλλοῦ τά ἀπαραίτητα γιά τή ζωή. Ὁ Ἡγούμενος τούς προέτρπε νά πιστεύουν καί νά ἐλπίζουν στήν «Γερόντισσα», ὅπως προσευχόταν καί ἐκεῖνος καί εἶχε τήν ἐλπίδα σέ Αὐτή.

Ἐπόμενο ἦταν ή Παναγία μας νά μην διαφεύσῃ τίς προσδοκίες του, καί ένα πρῶι οἱ πατέρες εἶδαν νά ξεχειλίζει λάδι ἀπό τήν εἴσοδο τῆς ἀποθήκης, ὅπου φυλάσσονται τά ἅδεια πιθάρια. Μπήκαν στήν ἀποθήκη καί εἶδαν ὅτι ένα ἀπό τά πιθάρια, πού σώζεται μέχρι σήμερα, ξεχειλίζει ἀπό λάδι. Ἀντλήφθηκαν τήν ἐπέμβαση τῆς Παναγίας καί μέ αὐτό τό λάδι γέμισαν ὅλα τά ἅδεια δοχεῖα πού βρίσκονταν στό Μοναστήρι. Τότε αὐτό σταμάτησε νά ξεχειλίζει. Ἀπό τότε μέχρι σήμερα τό λάδι δέν ἔχει λείψῃ ποτέ ξανά ἀπό τό Μοναστήρι Της.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ γιά τήν ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΝ «ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013 8.00 μ.μ – 12.30 ν.

